

pení cesty protizákonné. Údaj stížnosti, že obžalovaný měl nárok na vydání potravin, je v odporu se zjištěními rozsudku právě tak, jako další tvrzení, že obžalovaný pokládal se subjektivně za oprávněna, žádati vydání zabavených potravin, a že přednosta nebyl k zabavení potravin oprávněn; nelze proto k tvrzením těmto přihlížeti. Předpokládá důvod zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., jsa povahy hmotně-právní, nezbytně, by stěžovatel vycházel ze skutkového děje, nalézacím soudem zjištěného, a jen na tomto podkladě dokázal, že zákona bylo použito nesprávně. Ze zjištění rozsudku není též vidno, že členové hospodářské rady svolili k vydání potravin, a není stížnost oprávněna, na tomto podkladě budovat, nehledíc k tomu, že dle výpovědi svědků k onomu tvrzenému svolení k vydání potravin došlo teprve po závadném činu obžalovaného, takže by založenou již trestnost jednání nemohlo odčiniti. Námitkou, že obžalovaný v jednání svém nemohl spatřovati nic nezákonného, uplatňuje stížnost jen právní, dle zákona (§ 3 tr. zák.) neomlouvající omyl. Poukazujíc konečně na rozhodnutí bývalého nejvyššího a zrušovacího soudu ve Vídni čís. 2833 úřední sbírky popírá stížnost, že by v tomto případě šlo o rozhodování veřejných záležitostí. Než neprávem. Za veřejné záležitosti ve smyslu zákona dlužno pokládati takové, které se dotýkají přímo buď zájmu státu celého neb aspoň veřejným právem chráněných zájmů určitého kruhu státních občanů a které nejsou přikázány soudům ku konečnému vyřízení. Nemůže býti nejmenší pochybnosti, že v tomto případě šlo o takovou veřejnou záležitost. Citelný nedostatek předmětů potřeby, zvláště potravin, způsobený mimořádnými válečnými poměry, měl v zápětí, že zásobování obyvatelstva dělo se a ještě se děje dle určitého vyživovacího plánu, státem upraveného, a že zejména nejnnutnější předměty potřeby, jako obilí, mouka a moučné výrobky atd., byly podrobeny hospodářství státnímu, vázanému, a že pro převod jejich do spotřeby stanoveny určité cesty, jichž nešetření bylo stíháno přísnými tresty. Dotýká se proto zajisté v nejvyšší míře shora zmíněných veřejných zájmů, by onen vyživovací plán nebyl protizákonnými činy rušen a nebylo tak ohrožováno zásobování obyvatelstva, a dotýkalo se těchto zájmů nepochybně, když obžalovaný bez potřebného úředního povolení, tedy neoprávněně, chtěl značné množství potravin vyvézti z jednoho okresu do druhého. Nemůže býti také sporu o tom, že spadalo pod zákonný znak »rozhodování«, když šlo o to, má-li přednosta stanice zabavené zásoby obžalovanému vydati či nikoli. Zákonný předpoklad rozhodování veřejných záležitostí je proto v tomto případě plně opodstatněn. Citované stížností rozhodnutí čís. 2833 úř. sbírky má na zřeteli jiný případ, jenž s tímto nemá nic společného a nelze proto zde užití právní zásady, v něm vyslovené. Je-li dle toho naplněna skutková povaha zločinu dle § 105 tr. zák., pak nemůže přicházeti v úvahu méně trestný čin, totiž přestupek dle § 311 tr. zák. a je tím odňata půda pro dovolávání se důvodu zmatečnosti čís. 10 § 281 tr. ř., uplatňovaného z té příčiny, že jde na nejvýš o zmíněný přestupek.

Čís. 499.

Zanedbání (§ 337 tr. zák.) včasného spuštění železničních závor. I když zřízenec nemohl pro velikou frekvenci na přejezdu trati konati službu dle předpisů, měl ji přes to konati dle přirozené zkušenosti.

(Rozh. ze dne 4. července 1921, Kr I 918/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 26. října 1920, jímž byl obžalovaný sprostěn dle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle §§ 335, 337 tr. zák., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Po stránce věcné (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.) neposoudil soud nalézací věc správně. Rozsudek uvádí mezi jiným též obranu obžalovaného, že vzhledem na velkou frekvenci v místech, kde se stalo neštěstí, dostali ti zřízcenci, kteří u přejezdu konají službu, pokyny od ředitelství drah, by se neřídili předpisy a spouštěli závory až bezprostředně před příjezdem vlaku. Ve formálním ohledu budiž zdůrazněno, že rozsudek nevyslovuje, zda a z kterých důvodů uznává tuto obranu obžalovaného za pravdivou (§ 270 čís. 5 tr. ř.), a nelze proto v pouhé reprodukci zodpovídání se obžalovaného shledávat již také zjištění tvrzené skutečnosti. Než i kdyby se předpokládalo, že obžalovaný nemohl pro velkou frekvenci v místě nehody konati službu dle předpisů, neospravedlňovalo by ho to o sobě ještě, poněvadž, jak zmateční stížnost správně vytýká, měl ji konati dle přirozené zkušenosti a opatrnosti. Posuzuje-li se věc s tohoto hlediska, přicházejí v úvahu tyto rozhodné skutečnosti. Ranní rychlík od Mladé Boleslavi má dle jízdního řádu přijeti do Nymburka o 8 h. 40 min. ráno. Mívá však denně pravidelné zpoždění, asi 20 minut, jak udal strojvůdce, nebo asi 5 až 15 minut, jak tvrdí obžalovaný. V kritický den měl zpoždění o 25 minut. O příjezdu rychlíku dostávají se sice z Vlkova, poslední to stanice, zvonková návěstí; dle vlastního doznání obžalovaného se však stává, že pro špatný materiál baterií tato návěstí často selhávají, což se také stalo v kritický den 7. února 1920. Dále bylo místním ohledáním vyšetřeno, že hlídač, stojí-li u kliky, může uviděti vlak již ze vzdálenosti 287 m. Obžalovaný udal konečně, že na tom místě koná službu již po 6 let. Pro řešení otázky zavinění obžalovaného jest rozhodno, že, když věděl, že rychlík má asi v 9 hodin ráno přijeti a když mu bylo známo, že zvonková návěstí, ohlašující jeho příjezd, často selhávají, bylo tím více jeho povinností, by v příslušném časovém údobí veškerou pozornost, kterou mu ukládaly již zdravý rozum a zvláště jeho povolání a služba, soustředil na přejezd a ve stranu, odkud měl rychlík přijeti, a by učinil opatření, zaručující včasné spuštění závor, ať již způsobem ve zmateční stížnosti naznačeným, totiž spuštěním závor na polovici, nebo jiným vhodným způsobem.

Čís. 500.

Při rozlišování pokusu od jednání přípravného dlužno vzíti zřetel najmě k tomu, nakolik se v činnosti pachatelově projevil jeho zločinný úmysl.

(Rozh. ze dne 4. července 1921 Kr I 937/20.)